

Eve Dallas

personeelsdossier

Naam: Eve Dallas

Nationaliteit: Amerikaans

Rang: Inspecteur Moordzaken, New York Police
and Security Department

Geboortedatum: onbekend

Lengte: 1,75 meter

Gewicht: 54 kg

Ogen: goudbruin

Haar: lichtbruin

ID-nummer: 5347BQ

Familie:

Rond haar achtste leefde Eve in een commune terwijl haar ouders gezocht werden. Eve werd aangetroffen zonder ID, zonder herinneringen en met een trauma door seksueel misbruik.

Motivatie als agent:

‘Het is wat ik ben. Het is niet alleen dat iemand het moet uitzoeken, hoewel dat wel zo is. Het is dat ik dat moet doen.’

Vermoorde schoonheid

www.jdrobb.nl
www.noraroberts.com
www.boekerij.nl

J.D. Robb

Vermoorde schoonheid

Deel 3 in de Eve Dallas-serie

ISBN 978-90-225-8700-3

ISBN 978-94-602-3827-7 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Immortal in Death*

Oorspronkelijke uitgever: The Berkley Publishing Group

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: Trevor Payne / Trevillion Images

Deze uitgave is mede tot stand gekomen door Sebes & van Gelderen Literair Agentschap

© 1996 Nora Roberts

© 2014 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Het noodlottige geschenk van schoonheid.

– *Byron*

Kus me onsterf'lijk.

– *Christopher Marlowe*

1

Trouwen was slopend. Om te beginnen wist Eve eigenlijk niet goed hoe het had kunnen gebeuren. Ze was verdorie agent. In haar tien jaar bij het korps was ze er stellig van overtuigd geraakt dat een agent vrijgezel moest blijven en zich volledig op zijn (of haar) werk moest richten. Het was krankzinnig om te denken dat je je tijd, energie en gevoel zou kunnen verdelen tussen de wet, met al het goed en kwaad, en een gezin met alle behoeften en persoonlijkheden die daarbij horen.

Beide beroepen – want voor zover Eve wist, moest je aan een huwelijk werken – stelden onmogelijke eisen aan iemand en hadden helse werkuren. Het was dan misschien wel 2058, een rationele tijd van technologische vooruitgang, maar een huwelijk bleef een huwelijk. Voor Eve betekende het een verschrikking.

Toch stond ze op een prachtige dag in hartje zomer – een zeldzame en kostbare vrije dag – op het punt te gaan winkelen. Ze kon een huivering niet onderdrukken.

Niet zomaar winkelen, bedacht ze terwijl haar maag zich omdraaide, maar winkelen voor een trouwjurk.

Ze was duidelijk helemaal gek geworden.

Het was natuurlijk Roarkes schuld. Hij had haar op een zwak moment gestrikt. Ze waren allebei gewond, zaten onder de blauwe plekken en waren blij dat ze nog leefden. Als een man zo slim is en zijn slachtoffer zo goed kent dat hij zo'n moment en plaats uitkiest om een huwelijksaanzoek te doen, ja, dan kun je het als vrouw wel vergeten.

Althans, een vrouw als Eve Dallas wel.

'Je kijkt alsof je het ongewapend tegen een drugsbende moet opnemen.'

Eve trok een schoen aan, sloeg haar ogen op en keek naar hem.

Hij was gewoon veel te aantrekkelijk, dacht ze. Het was gewoon misdadig. Zijn krachtige gezicht, poëtische mond en schitterende blauwe ogen. Zijn waanzinnige dikke, zwarte manen. Zijn lichaam, als je ogen zijn gezicht tenminste los konden laten, was al even indrukwekkend. Voeg daar nog een zweempje Ierland in zijn stem aan toe, en voilà, dan had je een geweldig pakketje.

‘Waar ik het tegen op moet nemen, is erger dan een willekeurige chemojunk.’ Eve keek dreigend toen ze zichzelf hoorde zeuren. Ze zeurde nooit. Maar de waarheid was dat ze het liever met haar blote vuisten opnam tegen een geagiteerde drugsverslaafde dan dat ze de lengte van de zoom van haar trouwjurk besprak.

De zóóm, allemachtig nog aan toe.

Ze onderdrukte een vloek en hield Roarke goed in de gaten toen hij de ruime slaapkamer doorkruiste. Hij wist haar te pas en te onpas het gevoel te geven dat ze zich aanstelde. Ook nu weer gebeurde dat toen hij naast haar ging zitten op het luxueuze, grote bed dat ze deelden.

Hij pakte haar kin vast. ‘Ik ben smoorverliefd op je.’

Daar zat hij. Deze man met zijn schandalig blauwe ogen, zijn stoere, adembenemende, bijna Rafaëlitische uiterlijk van een verdoemde engel, hield van haar.

‘Roarke.’ Met moeite onderdrukte ze een zucht. Ze voelde zich banger dan toen ze het tegen een op scherp staande laser in de handen van een idiote, gemuteerde huurling had opgenomen. ‘Ik doe het. Dat heb ik beloofd.’

Zijn wenkbrauwen trokken samen, somber en grimmig. Hij vroeg zich af hoe het mogelijk was dat ze niet doorhad hoe aantrekkelijk ze was als ze daar zat te mokken. Haar slecht geknipte, reebruine haar stond recht op in pieken door haar ongeduldige handen en er liepen dunne lijntjes van ergernis en twijfel tussen haar whiskeykleurige ogen.

‘Lieve Eve.’ Hij kuste haar, zacht, één keer op haar strenge mond en toen op het ondiepe kuiltje in haar kin. ‘Daar twijfel ik niet aan.’ Maar dat had hij wel, voortdurend. ‘Ik moet vandaag verschillende dingen doen. Je was laat terug vannacht. Ik had geen gelegenheid om te vragen of je plannen hebt.’

‘We hebben tot na drie uur vannacht gepost in verband met de zaak Bines.’

‘Heb je hem te pakken gekregen?’

‘Hij liep regelrecht in mijn armen, helemaal in dromenland door pretpillen en een VR-marathonsessie.’ Ze glimlachte, maar het was een jagerslachje, dreigend en woest. ‘Die moorddadige klootzak kwam langs alsof hij mijn persoonlijke droid was.’

‘Goed zo.’ Hij gaf haar een schouderklopje voordat hij opstond. Hij stapte van het platform af het kleedgedeelte in waar hij een keuze probeerde te maken uit een verzameling colbertjes. ‘En vandaag? Rapporten indienen?’

‘Ik ben vandaag vrij.’

‘O?’ Verbijsterd draaide hij zich om, met een prachtig zijden, antraciet colbertje in zijn hand. ‘Ik kan mijn agenda voor vanmiddag wel omgooien als je wilt.’

Dat zou hetzelfde zijn, peinsde Eve, als een generaal die een nieuwe afspraak maakt voor een veldslag. In Roarkes wereld was zakendoen een complexe en rendabele strijd. ‘Ik ben al bezet.’ Voor ze het wist, was de dreigende blik terug. ‘Winkelen,’ mompelde ze. ‘Trouwjurk.’

Nu lachte hij, opgewekt, ontspannen. Voor haar waren dit soort plannen een liefdesverklaring. ‘Geen wonder dat je zo chagrijnig bent. Ik zei toch dat ik het wel zou regelen.’

‘Ik zoek mijn eigen trouwjurk uit. En ik betaal hem zelf. Ik trouw niet met je vanwege je verdomde geld.’

De grijns op zijn gezicht bleef net zo glad en elegant als het colbertje in zijn handen. ‘Waarom trouw je dan met me, inspecteur?’ Ze keek nog dreigender, maar hij was geduldig. ‘Wil je een meerkeuzevraag?’

‘Omdat je geen nee accepteert.’ Ze ging staan en stak haar handen in de zakken van haar spijkerbroek.

‘Dat levert maar een halve punt op. Nog een poging.’

‘Omdat ik niet goed bij mijn hoofd ben.’

‘Geen reisje voor twee naar Tropic World op Ster 50 gewonnen.’

Om haar mond speelde een aarzelend lachje. ‘Misschien houd ik wel van je.’

‘Misschien wel.’ Tevreden liep hij weer naar haar toe en legde zijn handen op haar sterke schouders. ‘Hoe erg kan het zijn? Je zet een paar winkelprogramma’s op de computer, bekijkt een stel geschikte jurken en bestelt wat je aanspreekt.’

‘Dat was ik van plan.’ Ze rolde met haar ogen. ‘Mavis heeft andere plannen.’

‘Mavis.’ Hij werd een beetje bleek. ‘Eve, je gaat me toch niet vertellen dat je met Mavis gaat winkelen?’

Haar humeur klaarde een beetje op door zijn reactie. ‘Ze heeft een vriend. Hij is ontwerper.’

‘Grote goedheid.’

‘Volgens haar is hij mega. Moet alleen de kans krijgen om naam te maken. Hij heeft een ateliertje in Soho.’

‘Kom, we nemen samen de benen. Nu. Je ziet er geweldig uit.’

Er verscheen een grijns op haar gezicht. ‘Bang?’

‘Doodsbang.’

‘Goed zo. Nu staan we quitte.’ Opgetogen dat ze weer op gelijke voet stonden, boog ze voorover en kuste hem. ‘Nu kun je de komende weken lekker ongerust maken over wat ik op de grote dag zal dragen. Ik moet gaan.’ Ze klopte op zijn wang. ‘Ik heb over twintig minuten met haar afgesproken.’

‘Eve.’ Roarke greep naar haar hand. ‘Je gaat toch geen gekke dingen doen?’

Ze trok zich los. ‘Ik ga trouwen? Kan het nog gekker?’

Ze hoopte dat hij de hele dag bleef broeden. De gedachte aan trouwen was al beangstigend genoeg, maar een bruiloft was nog veel erger; kleren, bloemen, muziek, mensen. Het was afschuwelijk.

Ze zoefde via Lex naar het centrum, een keer keihard remmend voor een straatventer die de rijbaan in beslag nam met zijn dampende glidekraam. Eve mompelde een vloek. De verkeerschaos was al erg genoeg, maar de geur van overgare sojadog maakte haar, nerveus als ze was, een beetje misselijk.

De bestuurder van sneltaxi achter haar overtrad de lokale wet op de geluidsoverlast door op zijn claxon te rammen en verwensingen door zijn luidspreker te schreeuwen. Een groep mensen, duidelijk

toeristen beladen met handcamera's, compukaarten en verrekijkers, staarde wezenloos naar het zoevende verkeer. Eve schudde haar hoofd toen een vingervlugge straatdief zich een weg tussen hen door baande.

Als de toeristen weer in hun hotel waren, zouden ze ontdekken dat ze behoorlijk wat credits armer waren. Als ze tijd had en een plekje kon vinden om te stoppen, was ze de dief misschien achternagegaan. Maar voor ze het wist, was hij op zijn airskates een straat verder en verdween hij in de menigte.

Dit was New York, bedacht ze met een flauwe glimlach. Betreden op eigen risico. Ze hield van de mensenmassa, het lawaai, het voortdurende, uitzinnige gedrang. Je was zelden alleen, maar bleef anoniem. Daarom was ze hier jaren geleden naartoe gekomen.

Nee, ze was geen sociaal dier, en ze werd nerveus van te veel ruimte en te veel eenzaamheid.

Ze was naar New York gekomen om agent te worden, omdat ze geloofde in discipline, dat had ze nodig om te overleven. Ze kon haar ellendige jeugd van mishandeling met alle leemten en obscure hoekjes niet veranderen. Maar ze was zelf wel veranderd. Ze had het heft in handen genomen, had zichzelf omgevormd tot de vrouw die door een anonieme maatschappelijk werker Eve Dallas was genoemd.

Nu veranderde ze weer. Over een paar weken was ze niet alleen Eve Dallas, inspecteur moordzaken. Dan was ze Roarkes vrouw. Hoe ze die twee zaken moest combineren, was een groter raadsel voor haar dan alle zaken die ze ooit op haar bureau had gekregen.

Ze wisten allebei niet wat het was om een familie te zijn, familie te hebben, een gezin te stichten. Ze waren bekend met wreedheid, mishandeling, verwaarlozing. Eve vroeg zich af of dat hen bij elkaar had gebracht. Ze wisten allebei wat het was om niets te hebben, niets te zijn, honger te hebben, angstig en wanhopig te zijn. Ze hadden zich ook allebei hervormd.

Was het alleen de wederzijdse behoefte die hen in elkaar aantrok? Behoeftte aan seks, liefde en het versmelten van die twee; ze had het voor ze Roarke leerde kennen nooit voor mogelijk gehouden.

Een vraag voor dokter Mira, mijmerde ze, terwijl ze aan de poli-
ticipsychiater dacht die ze vaak consulteerde.

Maar nu besloot Eve dat ze zich met de toekomst noch met het
verleden bezig zou houden. Het hier en nu was al ingewikkeld
genoeg. Drie straten van Greene Street zag ze haar kans schoon
en wurmde ze zich in een parkeerplaats. Nadat ze haar zakken
had doorzocht, vond ze de creditmunten die de verouderde meter
met een idiote en verhaspelde monotone stem opeiste, en stopte er
genoeg voor twee uur in.

Als het langer duurde, konden ze haar in de isoleercel stoppen en
een parkeerboete maakte haar dan niets meer uit.

Ze zuchtte diep en speurde de omgeving af. Ze kwam niet vaak
zo ver het centrum in. Moorden werden overal gepleegd, maar Soho
was een artistiek bolwerk voor worstelende jongeren die hun ruzies
vaak bespraken bij piepkleine glazen goedkope wijn of een kopje
espresso.

Het was nu op en top zomer in New York. Bloemenverkopers
hadden volop rozen te koop, de klassieke rode en roze wedijver-
den met de gestreepte kruisingen. Het verkeer ronkte en pufte op
straat, raasde voort in de lucht, stotterde een beetje bij de gammele
passages. De voetgangers liepen vooral op de natuurlijke voetpa-
den, maar op de voetgangersglide was het ook druk. Je zag opval-
lend veel van die golvende gewaden die momenteel erg in waren
in Europa, met kitscherige sandalen, hoofdtoeien en glimmende
snoeren die van de oorlellen naar de schouderbladen slingerden.

Kunstenaars verkochten hun olieverfschilderijen, aquarellen en
computerkunst op de straathoeken en in etalages. Ze concurreer-
den met voedselverkopers die hybride fruitsoorten, yoghurtijs of
groentepuree zonder conserveringsmiddelen aanboden.

Leden van de Zuivere Sekte, onlosmakelijk verbonden met Soho,
gleden in hun sneeuw witte, slepende gewaden voorbij, met stra-
lende ogen en geschoren hoofden. Eve gaf een bijzonder vroom
uitziende smekeling een paar muntjes en werd beloond met een
gelukzalige glimlach en een glimmend steentje.

‘Pure liefde,’ had de volgeling in de aanbidding. ‘Pure blijdschap.’
‘Ja hoor,’ mompelde Eve en ze zette een stap opzij.

Ze moest een stuk teruglopen om Leonardo te vinden. De veelbelovende ontwerper had een kamer op de tweede verdieping van een gebouw. Het raam aan de straatkant stond propvol mode, golvende stroken stof in kleuren en vormen waar Eve nerveus van werd. Volgens Mavis had ze een alledaagse, saaie smaak. Toen ze de voetgangersgilde naar boven nam om het van dichtbij te bekijken, bleek Leonardo's smaak verre van alledaags en saai.

De kramp in haar maag kwam in volle hevigheid terug toen ze naar de etalage keek met de rubberen uniekleding met veren en kraaltjes. Hoe graag ze Roarke ook wilde laten schrikken, ze ging niet in neonkleurig rubber trouwen.

Dat was nog niet alles, lang niet. Het leek erop dat Leonardo geloofde in groots aangepakte reclame. Zijn belangrijkste creatie, een spookachtig witte, gezichtloze mannequin was gehuld in een verzameling transparante sjaals die zo opvallend glinsterden dat de stof leek te leven.

Eve voelde bijna hoe het weefsel over haar huid kroop.

U-huh, dacht ze. Geen haar op mijn hoofd. Ze draaide zich om, wilde vluchten en botste tegen Mavis aan.

'Zijn spul is zo cool.' Mavis hield Eve tegen met een vriendschappelijk arm die om haar middel gleed en keek dromerig naar binnen.

'Luister eens, Mavis...'

'En hij is ongelooflijk creatief. Ik heb gezien hoe hij zijn ideeën op het scherm uitwerkt. Het is waanzinnig'

'Ja, waanzinnig. Ik geloof...'

'Hij begrijpt de innerlijke ziel zo goed,' ging Mavis snel verder. Zij had Eve's innerlijke ziel door, en wist dat haar vriendin de benen wilde nemen. Mavis Freestone, zo slank als een den in haar wit met gouden speelpakje, op 7,5 centimeter hoge, opblaasbare plateauschoenen, gooide haar krullerige, zwart-wit gestreepte manen achterover, bekeek haar vriendin en grinnikte. 'Hij maakt van jou de hipste bruid van New York.'

'Mavis.' Eve kneep haar ogen tot spleetjes om een nieuwe onderbreking te voorkomen. 'Ik wil alleen iets waarin ik me geen volslagen idioot voel.'

Mavis straalde en de nieuwe tatoeage op haar biceps, een gevleu-

geld hartje, fladderde toen ze haar hand op haar hart legde. ‘Dallas, vertrouw me.’

‘Nee,’ zei Eve vlak toen Mavis haar de glide weer op trok. ‘Ik meen het, Mavis. Ik bestel wel iets van het scherm.’

‘Over mijn lijk,’ mopperde Mavis en ze stommelde naar de straatingang terwijl ze Eve met zich meetrok. ‘Je kunt op z’n minst even kijken, met hem praten. Geef die jongen een kans.’ Ze stak haar magenta geverfde onderlip naar voren, een geducht wapen. ‘Doe niet zo flauw, Dallas.’

‘Verdorie, ik ben hier nu toch.’

Uitgelaten door haar succes sprong Mavis op de jammerende bewakingscamera af. ‘Mavis Freestone en Eve Dallas voor Leonardo.’

De buitendeur sprong knarsend open. Mavis stevende op de oude kooilift af. ‘Dit huis is echt retro. Misschien blijft Leonardo hier wel als hij succes krijgt. Je weet wel, excentrieke kunstenaar en zo.’

‘Juist.’ Eve sloot haar ogen en bad terwijl de lift hortend en stotend naar boven ging. Ze nam de trap naar beneden, zeker weten.

‘Nou, een beetje objectief blijven, hè,’ beval Mavis. ‘En laat Leonardo zijn gang gaan. Schatje!’ Ze vloog de gammele lift uit, een rommelige, kleurrijke ruimte in. Eve had respect voor haar.

‘Mavis, mijn duifje.’

Toen was Eve sprakeloos. De man die de naam van de kunstenaar droeg, was bijna twee meter lang en was gebouwd als een maxibus. Enorme, rollende biceps doemden op uit een mouwloos gewaad in de oogverblindende kleuren van de Martiaanse zonsondergang. Zijn gezicht was zo rond als de maan, de koperkleurige huid lag zo strak als een trommelvel over de scherpe jukbeenderen. Naast zijn flitsende glimlach twinkelde een steentje en zijn ogen waren net gouden munten.

Hij nam Mavis in zijn armen, tilde haar op en wervelde haar in een beweging snel en gracieus rond. En hij kustte haar, lang, stevig en wel zo dat Eve merkte dat er heel wat meer tussen hen speelde dan alleen een wederzijdse liefde voor mode en kunst.

‘Leonardo.’ Stralend als een gek haalde Mavis haar vingers met goudkleurige nagels door zijn schouderlange krullen.

‘Knap meisje.’

Eve wist haar kotsneigingen te onderdrukken terwijl ze naar elkaar kirden, maar ze rolde wel met haar ogen. Nu zat ze eraan vast, zonder twijfel. Mavis was weer verliefd.

‘Je haar, het is prachtig.’ Leonardo haalde zijn vingers, zo groot als sojadogs, liefdevol door de gestreepte ragebol van Mavis.

‘Ik hoopte al dat je het mooi zou vinden. Dit...’ Ze liet een dramatische stilte vallen, alsof ze op het punt stond haar bekroonde schнауzer te presenteren. ‘Is Dallas.’

‘Ah, ja, de bruid. Fijn je te ontmoeten, inspecteur Dallas.’ Hij hield een arm om Mavis heen en stak zijn andere uit om de hand van Eve te schudden. ‘Mavis heeft zo veel over je verteld.’

‘Ja.’ Eve keek met een steelse blik naar haar vriendin. ‘Ze heeft me niet bepaald uitgebreid over jou verteld.’

Hij lachte bulderend en Eve’s oren begonnen te tuiten terwijl ze tegelijkertijd haar mondhoeken als reactie optrok. ‘Mijn tortelduifje kan geheimzinnig zijn. Drankjes,’ zei hij en hij liep vervolgens snel weg in een wolk van kleur en onverwachte gratie.

‘Hij is geweldig, hè?’ fluisterde Mavis, haar ogen fonkelend van liefde.

‘Je gaat met hem naar bed.’

‘Je wilt niet geloven hoe... inventief hij is. Hoe...’ Mavis blies haar adem uit, klopte op haar hart. ‘Die man is een seksuele kunstenaar.’

‘Ik wil het niet weten. Echt niet.’ Eve fronste haar wenkbrauwen en keek de kamer rond. Hij was groot, met een hoog plafond en een overvloed aan stoffen. Regenbogen in fuchsiarood, zware waterval- len, poelen groengeel; ze dropen van het plafond, langs de muren, over de tafels en stoelleuningingen.

‘Jezus.’ Meer wist ze niet uit te brengen.

Overall stonden kommen en bladen vol glinsterende linten, band en knopen. Sjerpen, ceinturen, hoofddeksels en sluiers samenge- pakt met half afgemaakte outfits van glimmende stoffen en lijfjes met siersteentjes. Het rook er naar een kruising tussen een wie- rookfabriek en een bloemenwinkel.

Ze was doodsbang.

Een beetje bleek draaide Eve zich om. ‘Mavis, ik houd van je. Dat

heb ik misschien nog nooit gezegd, maar het is zo. Nu vertrek ik.'

'Dallas.' Opgewekt giechelend greep Mavis haar arm. Voor een kleine vrouw was ze verbazend sterk. 'Ontspan. Ademhalen. Ik verzeker je dat Leonardo wat moois voor je maakt.'

'Daar ben ik juist bang voor, Mavis. Ontzettend bang.'

'IJsthee, citroen,' kondigde Leonardo met een zangerige stem aan terwijl hij van achter een gordijn van imitatiezijde tevoorschijn kwam met een dienblad en glazen. 'Ga alsjeblieft zitten. Eerst lekker ontspannen, elkaar een beetje leren kennen.'

Met een oog op de deur sloop Eve naar een stoel. 'Luister, Leonardo, misschien heeft Mavis het niet zo goed uitgelegd. Kijk, ik ben...'

'Je bent rechercheur moordzaken. Ik heb over je gelezen,' zei Leonardo poeslief. Hij nestelde zich op een bank met ronde zijden, met Mavis bijna op zijn schoot. 'Je laatste zaak heeft veel publiciteit gekregen. Ik moet bekennen dat ik er gefascineerd door was. Je lost puzzels op, inspecteur, net als ik.'

Eve proefde de thee. Ze was aangenaam verrast toen ze ontdekte dat het sterk was, aangenaam en lekker. 'Je puzzelt?'

'Natuurlijk. Ik zie een vrouw, stel me voor hoe ik haar graag zou willen kleden. Dan moet ik ontdekken wie ze is, wat ze is, hoe ze haar leven leeft. Wat zijn haar verwachtingen, waar fantaseert ze over, hoe ziet ze zichzelf? Daarna combineer ik alle stukjes en creëer zo de uitstraling. Het imago. Ze is een mysterie en ik moet haar oplossen.'

Mavis zuchtte schaamteloos, wellustig. 'Is hij niet mega, Dallas?'

Leonardo grinnikte, vleide zich tegen Mavis' oor. 'Je vriendin maakt zich zorgen, duifje van me. Ze denkt dat ik haar in felroze met lovertjes ga wikkelen.'

'Dat klinkt prachtig.'

'Voor jou.' Hij keek Eve stralend aan. 'Dus, je gaat met de ongrijpbare en invloedrijke Roarke trouwen.'

'Daar lijkt het wel op,' mompelde Eve.

'Je hebt hem bij een zaak ontmoet. De zaak DeBlass, klopt toch? En toen wist je hem met je geelbruine ogen en bedachtzame glimlach te boeien.'

‘Ik zou niet willen zeggen...’

‘Nee, natuurlijk niet,’ vervolgde Leonardo, ‘omdat je jezelf niet ziet zoals hij dat doet. Of zoals ik. Sterk, moedig, gekweld, betrouwbaar.’

‘Ben je ontwerper of analyticus?’ wilde Eve weten.

‘Je kunt het een niet los van het ander zien. Vertel eens, inspecteur, hoe heeft Roarke je voor zich gewonnen?’

‘Ik ben geen trofee.’ Ze snauwde en zette haar glas neer.

‘Geweldig.’ Hij sloeg zijn handen in elkaar en huilde bijna. ‘Vurig en onafhankelijk, met slechts een vleugje angst. Je wordt een geweldige bruid. Aan het werk.’ Hij ging staan. ‘Kom maar mee.’

Ze ging staan. ‘Luister, het heeft geen zin om je tijd te verknoeien, of mijn tijd. Ik ga maar gewoon...’

‘Kom maar mee,’ herhaalde hij terwijl hij haar hand pakte.

‘Geef het een kans, Eve.’

Omwille van Mavis stond ze toe dat Leonardo haar onder en langs de hangende stoffen naar een werkplek leidde aan de verste kant van de verdieping die net zo volgepakt was als het voorste stuk.

Computers, daar begreep ze wat van. Maar van de tekeningen die hij had geproduceerd en die overal op elk beschikbaar stukje waren geprikt en gespijkerd, zonk de moed haar in de schoenen.

Fuchsia met lovertjes leek een verademing vergeleken met wat ze zag. De modellen met hun lange, exorbitante lichamen leken wel mutanten. Sommige pronkten met veren, andere met steentjes. Een paar droegen iets wat op kleren leek, maar zo extravagant – puntige kragen, rokken in maatje theedoek, nauwsluitende uniekleding – ze leken wel deelnemers aan een Halloweenoptocht.

‘Ontwerpen voor mijn eerste show. Haute couture is een verwrongen werkelijkheid, snap je. Het brutale, unieke en onmogelijke.’

‘Ik vind ze prachtig.’

Eve keek smalend naar Mavis en vouwde haar armen voor haar lichaam. ‘Het wordt een kleine, eenvoudige ceremonie, thuis.’

‘Hm.’ Leonardo stond al bij zijn computer, beroerde het toetsenbord met imponerende vaardigheid. ‘Kijk, dit...’ Hij liet een afbeelding zien die het bloed in Eve’s aderen liet stollen.

De jurk had de kleur van verse urine, met ronde, modderkleurige ruches vanaf de geschulpte hals tot de puntige zoom die bezaaid waren met stenen zo groot als een kindervuist. De mouwen waren zo nauw dat Eve ervan overtuigd was dat je al het gevoel in je vingers zou verliezen als je hem droeg.

Het beeld draaide en ze werd getrakteerd op de achterkant, een lage rug tot onder de middel, afgezet met wapperende veren.

‘...is niets voor jou,’ besloot Leonardo en hij genoot schuddebuikend van het lachen van Eve’s wit weggetrokken gezicht. ‘Het spijt me. Ik kon het niet laten. Voor jou... nog maar een schets, snap je. Slink, lang, eenvoudig. Een koker, meer niet. Niet te subtiel.’

Hij praatte maar door terwijl hij aan het werk was. Op het scherm werden lijnen en vormen zichtbaar. Eve stak haar handen in haar zakken en keek toe.

Het zag er zo simpel uit, peinsde ze. Lange lijnen, uiterst subtiele accenten bij het lijfje, mouwen die tot net op de rug van de hand uitliepen in zachte, ronde punten. Nog steeds slecht op haar gemak wachtte ze tot hij de opzichtige versiering aan zou brengen.

‘We gaan hem nog een beetje opleuken,’ zei hij afwezig. Opnieuw draaide hij het beeld en liet een achterkant zien die net zo gestroomlijnd en elegant was als de voorkant, met een split tot de knie. ‘Je wilt zeker geen sleep?’

‘Een sleep?’

‘Nee.’ Hij glimlachte slechts, wierp een blik op haar. ‘Dat wil je niet. Een hoofdtooi. Je haar.’

Eve was kleinerende opmerkingen gewend en haalde haar vingers door haar haar. ‘Als het moet, kan ik het wel bedekken.’

‘Nee, nee, nee. Het past bij je.’

Ze liet haar hand geschokt zakken. ‘Meen je dat?’

‘Absoluut. Het moet een beetje in model worden gebracht. Ik ken iemand...’ Hij verwierp de gedachte. ‘Maar de kleur, al die tinten bruin en goud en dat korte, nogal wilde model staat je heel goed. Een beetje bijknippen.’ Met toegeknepen ogen bestudeerde hij haar. ‘Nee, geen hoofdtooi, geen sluier. Je gezicht is genoeg. Goed, kleur en stof. We gaan voor zijde, zware zijde.’ Hij grijnsde een beetje. ‘Mavis zegt dat Roarke niet betaalt.’

‘Het is mijn jurk,’ zei Eve geïrriteerd.

‘Ze is nogal koppig wat dat betreft,’ merkte Mavis op. ‘Alsof Roarke een paar duizend credits zou missen.’

‘Daar gaat het niet om...’

‘Nee, zeker niet.’ Leonardo lachte opnieuw. ‘Goed, we komen er wel uit. Kleur? Geen wit als je het mij vraagt, dat steekt te schrill af tegen je huid.’

Hij tuitte zijn lippen, ging naar zijn palettoets en probeerde wat uit. Eve kon het niet helpen, ze keek gefascineerd hoe de schets van sneeuwwit in roomkleurig veranderde, in lichtblauw, in felgroen en alle kleuren van de regenboog ertussenin. Hoewel Mavis bij verschillende kleuren oh’s en ah’s liet horen, schudde hij slechts zijn hoofd.

Hij koos voor brons.

‘Deze. Ja, oh ja. Je huid, je ogen, je haar. Je zult stralen, majestueus. Een godin. Je moet er een ketting bij dragen, minstens 75 centimeter lang. Nog beter, twee kettingen, een van 60 en een van 75 centimeter lang. Koperkleurig, denk ik, met gekleurde edelstenen. Robijnen, citrien, onyx. Ja, ja en carneool, misschien een paar toermalijnen. Praat nog maar eens met Roarke over de accessoires.’

Eve had zich nooit druk gemaakt over kleren, maar ze betrapte zich erop dat ze watertandde. ‘Hij is schitterend,’ zei ze bedachtzaam en ze berekende haar financiële situatie. ‘Ik weet alleen niet. Snap je, zijde... zo groot is mijn budget nou ook weer niet.’

‘Ik betaal de jurk als je mij iets belooft.’ Hij genoot toen hij zag dat de bedachtzame blik weer verscheen. ‘Dat ik de bruidsmeisjesjurk van Mavis mag ontwerpen en dat je mijn ontwerpen voor je garderobe gebruikt.’

‘Wat moet ik met een garderobe. Ik heb kleren.’

‘Inspecteur Dallas heeft kleren,’ verbeterde hij. ‘Roarkes echtgenote heeft meer nodig.’

‘Dat is misschien wel te regelen.’ Ze wilde die verdomde jurk, besefte ze. Ze voelde hem al om haar huid.

‘Geweldig. Doe je kleren uit.’

Ze schoot als een veer achteruit. ‘Oké, klootzak...’

‘Voor de maten,’ zei Leonardo snel. Door de boze blik in haar

ogen ging hij staan, en zette een stap achteruit. Hij was een man die vrouwen aanbad, hun woede begreep. Hij had, met andere woorden, ontzag voor ze. ‘Beschouw mij maar als je dokter. Ik kan de jurk pas goed ontwerpen als ik je lichaam ken. Ik ben een kunstenaar en een heer,’ zei hij waardig. ‘Maar Mavis kan wel blijven als je je ongemakkelijk voelt.’

Eve hield haar hoofd scheef. ‘Ik kan je wel aan, maatje. Dat merk je wel als je over de schreef gaat of er zelfs maar aan denkt.’

‘Daar twijfel ik niet aan.’ Voorzichtig pakte hij een apparaat. ‘Mijn scanner,’ legde hij uit. ‘Hij meet je heel nauwkeurig op. Maar voor een betrouwbare meting moet je naakt zijn.’

‘Houd op met hinniken, Mavis. Haal nog maar wat van die thee.’

‘Prima. Ik heb je toch al eens naakt gezien.’ Ze blies kusjes naar Leonardo en vertrok.

‘Ik heb andere ideeën... over je garderobe,’ zei Leonardo toen Eve haar ogen tot spleetjes kneep. ‘De lingerie bij de jurk, natuurlijk. Avondkleding en kleding voor overdag, formele kleding, vrijetijdskleding. Waar gaat jullie huwelijksreis heen?’

‘Geen idee. Daar heb ik nog niet over nagedacht.’ Gelaten trok ze haar schoenen uit en maakte haar spijkerbroek los.

‘Dan verrast Roarke je vast. Computer, maak map aan, Dallas, eerste bestand, maten, kleuren, lengte en gewicht.’ Nadat ze haar shirt aan de kant had gegooid, kwam hij met de scanner dichterbij. ‘Voeten bij elkaar, alsjeblieft. Lengte: 1,75 meter; gewicht: 54 kilo.’

‘Hoe lang ga je al met Mavis naar bed?’

Hij ratelde nog meer gegevens op. ‘Ongeveer twee weken. Ze is me erg dierbaar. Middel: 66 centimeter.’

‘Ben je een relatie met haar begonnen voor of nadat ze je had verteld dat haar beste vriendin met Roarke gaat trouwen?’

Hij stopte direct en zijn stralende, goudkleurige ogen schitterden van woede. ‘Ik gebruik Mavis niet om een opdracht te krijgen en je beledigt haar door dat te denken.’

‘Ik wil het alleen maar weten. Ze is mij ook erg dierbaar. Als we het hierover eens worden, wil ik zeker weten dat alle kaarten op tafel liggen, meer niet. Dus...’

Ze werd snel en woest onderbroken. Een vrouw in nauwslui-

tende, effen zwarte kleding stormde als een komeet naar binnen, haar perfecte tanden ontbloot, haar dodelijke rode nagels als klauwen gekromd.

‘Grote, overspelige, achterbakse, gore klootzak.’ Ze maakte een sprong, als een adembenemende mortier die zijn doel had vergrendeld. Met een snelheid en gratie die voortkwam uit pure angst, ontweek Leonardo haar. ‘Pandora, ik kan het uitleggen...’

‘Leg dit maar eens uit.’ Ze richtte haar woede op Eve, haalde uit, op een haar na had ze Eve’s ogen uit haar kassen geklauwd.

Eve kon maar een ding doen. Ze vloerde haar.

‘Oh jezus, o jezus.’ Leonardo kromde zijn enorme schouders en stond handenwrijvend toe te kijken.

2

‘Moest je haar nou slaan?’

Eve keek hoe de ogen van de vrouw in hun kassen rolden. ‘Ja.’

Leonardo legde zijn scanner neer en zuchtte. ‘Ze gaat mijn leven tot een hel maken.’

‘Mijn gezicht, mijn gezicht.’ Pandora kwam langzaam bij, krabbelde overeind en klopte op haar kaak. ‘Wordt het blauw? Zie je het? Ik heb over een uur een sessie.’

Eve haalde haar schouders op. ‘Jammer dan.’

Pandora wisselde net zo snel van stemming als een manische gazelle en siste door haar tanden: ‘Ik maak je kapot, trut. Je krijgt nooit meer werk op het scherm, of voor een disk en een modeshow kun je helemaal wel vergeten. Weet je wel wie ik ben?’

Het feit dat ze naakt was, was niet bepaald bevorderend voor Eve’s humeur. ‘Denk je dat mij dat interesseert?’

‘Wat gebeurt hier? Verdomme, Dallas, hij probeert je alleen maar – O.’ Mavis beende naar binnen met in elke hand een glas en stopte abrupt toen ze de vrouw zag. ‘Pandora.’

‘Jij.’ De bodem van Pandora’s gifbeker was duidelijk nog niet in zicht. Ze sprong op Mavis af die de glazen meteen liet vallen. Thee vloog in het rond. In een mum van tijd lagen de vrouwen op de grond te vechten, trekkend aan elkaars haar.

‘O, in vredesnaam.’ Als Eve een stunner bij zich had gehad, had ze hem bij de vrouwen gebruikt. ‘Stop daar verdomme mee, Leonardo, help me eens even voordat ze elkaar afmaken.’ Eve dook voorover, trok aan wat armen en benen. Ze gaf Pandora nog een extra stomp met haar elleboog in de ribben, gewoon voor haar eigen plezier. ‘Ik gooi je in de cel, ik zweer het je.’ Bij gebrek aan beter ging ze op Pandora zitten en trok haar spijkerbroek naar zich toe om haar penning